

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 482 ■ 30 Nisan 2013 ■ Fiyatı: 50 krş.

Birleşen işçiler yenilmez!

- ❖ Egemen sınıf, cinsiyetçilikle, milliyetçilikle, homofobiyle, ırkçılıkla, islam düşmanlığı ile işçi sınıfını suni olarak bölüyor.
- ❖ Birden fazla sendika var. Hepsi birbiriyle rekabet içinde. Milyonlarca işçi örgütsüz ve işçi sınıfı burada da bölünüyor.
- ❖ İşçi sınıfının bölünmüşlüğü Tayyip Erdoğan gibi hırsızlara emeğin haklarını ve taleplerini hiçe sayma cüretini veriyor.
- ❖ Kılıçdaroğlu ve Bahçeli de ırkçılıkla, Erdoğan'a oy veren işçileri aşağılayarak işçi sınıfını bölüyor.
- ❖ İşçi sınıfı birliğini sağlamadıkça devlet terörü püskürtülemez. Ücretler insanca yaşayacak bir seviyeye çıkartılamaz. Demokrasi ve özgürlükler kazanılamaz.
- ❖ Biz her dinden, dilden, inançtan, görüşten, cinsiyetten ve cinsel yöneliminden işçilerin birliğini savunuyoruz. Tüm ezilenlere özgürlük istiyoruz. İşçi sınıfı birlik olmadan kapitalistleri yenemeyiz!

1 Mayıs'ta Taksim'e!

1 Mayıs, aslen işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olduğu için önemlidir. Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs kutlamaları ise ayrıca bir öneme sahip. 1 Mayıs, işçilerin Taksim Meydanı'nda katledildiği gün. Arkadaşlarını anmak isteyen işçiler mitinglerini de Taksim'de düzenlemek istiyor.

Bütün hükümetler, 1 Mayıs konusunda problemlidir. AKP de öyle. Erdoğan kibirli bir üslupla 1 Mayıs Taksim ısrarını şımarıklık olarak suçladı. Şımarıklık, Başbakanlık ile meydana sorumlusu olma arasındaki farkı görmezden gelen Erdoğan'ın tutumudur.

İşçiler nerede isterse orada miting yapabilir. Miting alanları hükümet tarafından keyfi bir şekilde belirlenemez. Bu keyfîlik polis terörünün keyfîliğine çanak tutmaktadır.

Taksim işçi mitinglerinin alanı olmuştur, yine olmalıdır ve yine olacaktır!

Ne hırsız ne de ırkçı

Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşıyor. Türkiye Erdoğan'ın cumhurbaşkanı adayı olup olmayacağına kitlenmiş durumda.

Biz Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasını istemiyoruz.

Çevresel yıkımın sorumlusu olması, yolsuzluk ilişkileri içindeki merkezî konumu, yolsuzluğu aklamak için Ergenekoncuları aklamaya girişimlerine çanak tutması, cınayet işleyen polisleri "destan yazdılar" diyerek kol kanat germesi, zaman zaman nefret söylemi kullanması, aşırı siyasal gücünü elinde toparlamaya başlamasıyla yaşadığı baş dönmesinin ürünü olan saldırganlığı Erdoğan'ın neden cumhurbaşkanı olmaması gerektiğini gösteren satır başları.

Ne Ermeni soykırımıyla ilgili 99 yıllık devlet geleneğinin dışında olumlu bir dizi vurgu barındıran son açıklamaları, ne de Kürt sorununda çözüm sürecinin bir ucunda duran siyasî tutumu Erdoğan'ı demokrat yapmaya yetiyor.

Erdoğan sağcı ve sağcı bir cumhurbaşkanı istemiyoruz! Fakat Erdoğan'a rakip olarak öne çıkartılacak cumhurbaşkanı adayı için de sakin olmak lazım. Yerel seçimlerde "bas geç" politikası önerenlerin heyecanına teslim olmaya gerek yok!

"Erdoğan olmasın da kim olursa olsun" diyenlerle ortak hiçbir noktamız olamaz.

Biz ilk turda, kadın, Ermeni soykırımını tanıyan ve tanımaması için mücadele eden, Abdullah Öcalan'ın özgürlüğünü savunana ve dolayısıyla demokrasinin sınırlarının genişlemesinden, barıştan yana olan adayı destekleyeceğiz. Böyle bir adayın şekillenmesi için mücadele edeceğiz.

Soykırımla yüzleşmenin önemi

24 Nisan 1915 soykırımın başladığı gün. Bir halk imha edildi. Bu imha sürecinin adı soykırım. Cumhuriyet devleti ve günümüze dek gelen Cumhuriyet sermaye sınıfı önemli ölçüde bu soykırımın üzerinden şekillendi.

Soykırımı gizlemek için üretilen yalanlar ve bu yalanları sistematik bir şekilde gizlemek için üretilen yalan mekanizması egemen sınıf ideolojisinin, kısacası Türk milliyetçiliğinin yayınlanmasında için vaz geçilmez unsurlar.

Devletle, egemen sınıfla, sermaye ilişkilerinin kökeniyle ve egemen sınıfın fikirleriyle hesaplaşmak için, soykırımla yüzleşmek gerekir. Bir halkın acılarının yok sayılmasının, yok sayan halkın özgürlüğünü kazanmamasının önündeki en tehlikeli engel olduğunu anlatmak için devletin soykırımdan dolayı özür dilemesini sağlamak gerekir.

24 Nisan'da anma etkinliği için kurulan "24 Nisan Ermeni Soykırımını Anma Platformu" nun düzenlediği etkinlikler bu nedenle çok önemli.

Türkiye'de sol artık net bir şekilde ikiye ayrılmıştır. Bir yanda soykırımın tanınması için mücadele edenler, öte yanda soykırımın gerçekleşmediği yönündeki tarihsel boyutlu yalanı savunanlar. Ancak soykırımın tanınması için mücadele edenler, kitlelerin enternasyonalist gelişimi ve Türk milliyetçiliğinden sıyrılması için mücadele edebilir.

www.sosyalistisci.org

Öcalan'ın özgürlüğü Kürtler için pratik bir sorun. Onun esaretini kendi esaretleri olarak görüyorlar.

Hükümet çözümden korkma adım at!

Barış ve çözüm süreci 30 Mart seçimlerinde halktan onay aldı.

Hükümet, 30 Mart seçimleri sonrası artık Kürt halkının beklentileri konusunda daha cesur adımlar atmak zorunda. Seçimden önceki yaklaşık bir yıllık dönemde barış ve çözüm süreci için yapılanlar, 30 Mart seçimlerinde halka sunuldu. Türkiye halkları, süreci yürüten partilere (AKP, BDP) %50'nin üzerinde oy vererek barış ve çözüm sürecini onayladı.

21 Mart 2013 Diyarbakır Newroz'unda Abdullah Öcalan'ın mektubunun okunması ile süreç başlamıştı. Sonrasında oluşturulan Akil İnsanlar Heyeti üyeleri tüm bölgelerde toplantılar yaptı, insanlarla ve yerel örgütlerle görüştü. Barış ve çözüm süreci konusunda yerellerden önerileri, eleştirileri topladılar, raporlar hazırladılar, hükümete ilettiler. Bu çalışmalarda gördük ki, sürece halkın büyük desteği var.

Yine bütün bu süreç boyunca hükümetin yetkilendirdiği kurum ve kişiler İmralı'da Abdullah Öcalan ile görüştü, müzakere yürüttü. Öcalan bu müzakerelerle ilgili BDP ve KCK'yi sürekli bilgilendirdi, yönlendirdi.

Sonuçta bir yıl aşkın bir süre boyunca fiili bir çatışmasızlık ortamı yaşanıyor. PKK'nin bir kısım silahlı güçleri Kandil'e çekildi.

Çatışmasız geçen bir yılda önemli adımlar atıldı

Barış ve çözüm sürecinde kısa vadede atılması gereken adımların neler olması gerektiği sürecin başında şöyle özetlendi:

- Kürt halkına anadilde eğitim hakkı verilmesi,
- KCK tutuklularının serbest bırakılması.

Bu iki talep henüz tam olarak

yerine getirilmedi. Hâlâ devlet okullarında anadilde eğitim yasak ve KCK tutuklularının tümü hâlâ serbest bırakılmadı.

Özel okullarda anadilde eğitim yapılması, değiştirilen yer isimlerinin geri verilmesi, ırkçı sözler içeren 'andımız'ın kaldırılması, alfabe de q, x, w harflerinin kullanılmasının önünün açılması, seçimlerde Kürtçe propaganda yasağının kaldırılması, mahkemelerde Kürtçe savunma yapmanın sağlanması, tutuklanma koşullarının zorlaştırılması gibi önemli adımlar yetersiz olsa da Kürt hareketinin süreci devam ettirmesi açısından olumlu adımlar.

Çözüm için kalıcı adımlar atılmalı

Sürecin ilerlemesi için hükümetin daha köklü ve kalıcı adımlar atmasının zamanı çoktan geldi. Öcalan tarafından yapılan son açıklamalar çözüm sürecinin bugün geldiği nokta, riskler ve ulaşması gereken hedeflerle ilgili önem-

li başlıklar içeriyor:

Öcalan öncelikle çözüm ve barış sürecinin önemine vurgu yapıyor. "Süreç Türkiye'nin derinlikli, dışa açılımcı, demokratik hamlesine en önemli katkıyı sunacak bir yetkinliktir." Öcalan sürecin hassas bir dönemden geçmekte olduğunu altını çiziyor: "Her an derinlikli çözüm imkânları da, çatışma olasılıkları da devrededir. Özellikle hükümetin atacağı adımlar çatışma olasılığını ortadan kaldıracak gibi çözümlü de yeni formatta derinleştirerek geliştirebilir."

Öcalan sürecin bugün geldiği önemli aşamayı şöyle ifade ediyor: "Eğer siyasî iktidar silahlı güçlerin topluma dönüş yapmasını istiyorsa, gereken yasal çalışmaları hızla hayata geçirmek zorundadır. Dönüş yasası dahil olmak üzere tüm yasal düzenlemelerin bir an önce yapılması tarihî önemdedir." Barışın gereği derhal yapılmalı...

Faruk Sevim

Kalıcı barış için öneriler

Bu durumda iki önemli yasal düzenleme adımı öne çıkıyor.

- Yerel yönetimleri güçlendiren ve demokratikleşmeyi sağlayan yasal düzenlemeler. Bu düzenlemeler arasında valilerin halk tarafından seçimi, eyalet sistemine geçilmesi gibi pek çok adım olmalıdır.

- Tüm PKK/KCK kadrolarının mevcut yasal siyasal yaşam dönmelerini sağlayacak "dönüş yasalarının" çıkarılması.

- Demokratik özerklikle ilgili yasal çerçevenin hızla hazırlanması. Bu adımlar, hem mevcut

çatışmasızlık durumunu kalıcı bir barışa döndürecek, hem de genel demokratikleşme sürecinde önemli bir dönemeçin açılmasını sağlayacaktır.

Newroz'da Diyarbakır'da Öcalan'ın açıklamasının en kritik cümlelerinden birisi olan, "Direnişken korkmadık, barışırken de korkmaya-çağış" vurgusunun altını bir kez de AKP hükümeti için çizmek gerekiyor:

Çözüm sürecinin kalıcı bir barış sürecine dönüşmesi için korkmayın, oyalamayın, adım atın. Kürt halkının taleplerini karşılayacak adımları atın.

Soykırımın 99. yıldönümde muhalefet ne dedi?

Başbakanın açıklaması üzerine CHP yöneticilerinden Faruk Loğoğlu "Taziye kutsal bir kavram, bundan gocunmamak lazım bu açıklamalar için niye bu kadar geç kaldı." ifadesiyle yorumladı. Bu, CHP tavrını mı değiştirdi sorularının sorulmasına yol açarken, ertesi gün bir TV kanalında konuşan CHP milletvekili Ali Özgündüz bildik İttihatçı ve ırkçı argümanları tekrarlayarak bu sorulara bir yanıt vermiş oldu.

Faşist parti MHP ise yaptığı açıklamada, "Birtakım çevreler hepimiz Ermeniyiz demektedir. Sayın Başbakan da hepimiz Ermeniyiz demiştir. Bu bir talihsizliktir, derhal Cumhurbaşkanlığı adaylığından çekilmelidir." şeklinde ırkçı ifadelerle dolu bir dil kullandı. HrantDink'in ardından "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz" sloganıyla yürüyen yüzbinlerce insanın öfkesi, faşistleri rahatsız etmiş benziyor.

Üç parti 'Yüzleşme' dedi

BDP adına konuşan Selahattin Demirtaş ise HDP ile birlikte mecliste soykırımı tanıyan tek parti oldu. "Türkiye'nin bu acı tarihiyle yüzleşmesi lazım... Ermeni toplumuna acılarımızı paylaştığımızı ifade etmek istiyorum. Kadim halklar olarak, gerçek adaleti, barışı ve kardeşliği inşa edeceğimizi buradan ifade etmek istiyorum" ifadelerini kullandı.

DSİP Eşbaşkanı Meltem Oral ve Şenol Karakaş ise "Bugüne kadar soykırım inkârcılığını her türlü yöntemle sürdüren TC Başbakanlığı'nı yaptığı açıklama, resmi inkârcı politikalarından farklılaşan önemli bir adımdır." "Bir başbakanı böyle bir açıklama yapmak zorunda bırakmak, hem Türkiye'de hem de dünyanın birçok ülkesinde 1915'e yönelik inkârın sona ermesi için mücadele edenlerin, "Hepimiz Ermeniyiz" diyen geniş kitlelerin başarısıdır." ifadelerini kullandı.

1915'te katledilen Ermenilerin torunları, 99 yıl sonra İstanbul'daydı. 24 nisan 2011'de katledilen Sevag Balıkcı'nın ailesi adalet istedi.

Taziye yetmez soykırım tanınsın

Ermeni Soykırımı, 24 Nisan 1915'in 99. yıldönümünde bir dizi etkinlikte anıldı, tartışıldı. Hafta boyunca konuşulan konulardan biri de Başbakan Erdoğan'ın imzasıyla yayınlanan taziye mesajı oldu. Mesajın içeriği birçok açıdan tartışılmakla beraber, Ermenilerin o dönemde yaşadığı acıları anmalarını anlamaya ve paylaşmaya bir insanlık vazifesi görmeye dair ifadelerin olumlu olduğu ortada. Taziye dileğinin, konuya dair görüşlerin serbestçe ifade edilebilmesine yol açacak olması da olumlu. Ancak bu olumluluk halini Başbakan'ın iyi niyetine mâl etmek makul bir tutum değil (ya da, safca bir tutum). Ermeni toplumunun verdiği soykırımın tanınması mücadelesini önemsizleştiren

tavırlar bir yana, bu açıklamayı bir kazanım olarak görüp daha fazlası için sokağa çıkan binlerce insan 24 Nisan günü İstiklal Caddesi'ni doldurdu.

AKP'nin samimi olup olmadığı tartışması anlamsızdır. Hrant Dink bu hükümet döneminde öldürüldü, cinayette parmağı olanlar yine bu hükümet tarafından terfi ettirildi. Sevag Balıkcı cinayetinin üzerinden üç yıl geçmesine rağmen failleri gerekli cezaları alamadı. Erdoğan "afedersiniz Rum, afedersiniz Ermeni" gibi ifadelerle farkında bile olmadan nefret suçları işledi.

Ama bu açıklamayı önemli kılan, Erdoğan'ın ve devletin aklının birden başlarına gelmemiş olduğunu ortaya koyan nedenler. Yapılan açıklamanın özü tabii ki bizim taleplerimizi

karşılıyor. Ancak AKP'nin bu noktaya gelmesinde belirleyici olan faktör, bu uğurda bugüne dek verilen mücadele. Yurtlarından edilerek dünyanın farklı bölgelerinde yaşamak zorunda bırakılmış Ermeni diasporası yıllardır buldukları yerlerde soykırımın tanınması için pek çok çalışma yürütüyor. Bu hem ulusal hem de uluslararası düzeyde önemli bir basınç yarattı. Aynı zamanda Türkiye'de 2005'te kapalı salonlarda, 2010'dan itibaren de Taksim'de soykırım anmaları yapılmaya başlandı. Gelinen noktada bu aşğıdan örgütlenen hareketlerin önemi yadsınmaz.

Soykırımın yüzüncü yılına giren hükümet bu açıklamalarla üzerinde oluşan bas-

kıyı zayıflatmaya çalışıyor. Bu hükümetin geçtiğimiz yıl "kaçak çalışan 100 bin Ermeni'yi sınır dışı ederim" tavrından geri adım attığını kanıtı.

Bu aşamada rehavete kapılmadan yaşamın ve siyasetin her alanında bu meseleyi, soykırımın tanınması temelinde önemli bir politik talep haline getirmeliyiz.

Önümüzde "100. Yılında Soykırımla Yüzleşme" kampanyasını örgütlemek ve devletin Ermeni soykırımını soykırım olarak tanımasını sağlamak gibi bir görev var. Bunu yaparken AKP'nin iyi niyetinden çok bu mücadeleyi yükselecek kitlesel bir odağa ihtiyacı duymaktayız.

Umut Mahir Özen

1915'te yaşananların nasıl isimlendirilmesi gerektiğine dair bir tartışma sürüyor. Soykırım yerine kullanılan "Büyük Felaket", tehcir, katliam, mukatele, 'sözde soykırım' gibi terimler, muhalif kesimlerin soykırımı tanımamasından, resmî ağızların inkârına varan bir skalada çeşitlilik arz ediyor.

Soykırımın adını koyarken bakmamız gereken iki kaynak söz konusu. Kavramı ortaya süren Raphael Lemkin ve bizat soykırımın kurbanı olan ve dünyanın her bir yanına dağılmış olan Ermeniler. Lemkin'e göre, 'soykırım'

Neden soykırım diyoruz?

denmesi için gerekli şartlar şöyle: Grup üyelerini öldürmek, grup üyelerine ciddi bedensel ve zihinsel zarar vermek, grubu fiziksel varlığının kısmen veya tamamen ortasına yol açacak hayat şartlarına tabi tutmak, grup içinde doğumları önlemek ve grubun çocuklarını başka bir gruba nakletmek. Ermeni soykırımı tüm bu şartları sağlayan vahim bir örnek.

Soykırım haricinde kullanılan kavramlar, yaşananların

insanî ağırlığını anlatmaktan uzak, ayrıca politik bir yaptırım sağlamıyor. 24 Nisan 1915'te başlayan süreç, Anadolu'daki Hristiyan varlığının tüm izlerini silmek, Türk-Müslüman sermaye sınıfını oluşturmak için Ermenilerin mal varlıklarını gasp etmek, hayatta kalanların geri dönüşünü engellemek üzere kurgulanmış sistemik bir hareketti.

Soykırımın devamı da 99 yıldır süren inkâr oldu. Bu sayede, Hrant Dink hedef

gösterildi ve devletin tüm kurumlarının mutabakatıyla katledildi. Bu sayede, Hrant Dink'in katlinde pay sahibi olanlar soruşturulmadı, bakan, milletvekili ve emniyet müdürü yapılabildi. Bu sayede, zorunlu askerliğini yapan er Sevag Şahin Balıkcı tüm ırkçı bir saikle öldürüldü ve bu cinayet mahkeme sonucu "kaza" olarak kayıtlara geçti. Ermeni soykırımı, 99 yıllık devletin şiddet geleneğinin omurgasını oluşturdu.

O yüzden, 99 yıllık inkâra son verebilmek için yaşananların soykırım olarak tanınması şart.

Devletin en tepesini ilk kez halk seçecek ancak cumhurbaşkanlığı için aday olmak hemen hemen imkansız.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve antikapitalist muhalefet

Yerel seçimlerin ardından bu kez de cumhurbaşkanlığı seçimleri süreci başlıyor. 10 Ağustos'ta yapılacak ilk turda hiçbir aday salt çoğunluğu (%51) sağlayamazsa, en çok oyu alan iki aday 24 Ağustos'ta bir kez daha yarışacak.

Cumhurbaşkanı adaylığı için daha önce TBMM'deki milletvekillerinin en az beşte birinin desteği gerekiyordu. Seçim için ise Türkiye Büyük Millet Meclisi üye tamsayısının üçte iki çoğunluğu ile ve gizli oy uygulanıyordu.

Cumhurbaşkanlığı, sosyalistlerin yıkmak istediği devletin yönetiminin başına seçilir, ancak devletin yapısını herhangi bir şekilde değiştirebilecek bir gücü yoktur. Buna rağmen, devlet denen şiddet aygıtının en tepesine tayin edilecek kişinin seçim süreci, ege-men sınıfın adaylarını teşhir etmek ve bir alternatif sunmak açısından bizi de ilgilendiriyor.

Seçim sistemi demokratik mi?

AKP, cumhurbaşkanını ilk kez halkın seçeceğinin propagandasını yapıyor. Fakat seçimlerde aday olmak kolay değil. Yükseköğrenimi tamamlamış ve 40 yaşını doldurmuş kişiler aday gösterilebiliyor. Aday gösterilmek için ise ya TBMM'deki 20 milletvekilinin veya Meclis dışından oylarının toplamı %10 eden partilerin

topluca desteğini almış olmak gerekiyor. Hem bu barajlar hem de ikinci tur olasılığı, siyaseti bir kez daha AKP ve CHP-MHP arasındaki iki kam-pın kapaşmasına indiriyor.

AKP cephesi: Ters köşe mi?

AKP içinde cumhurbaşkanlığı tartışması Tayyip Erdoğan'ın siyasi kariyeri etrafında şekilleniyor. Daha önce "protokol değil terleyen, koşan aktif" bir ismin cumhurbaşkanı olması gerektiğini söyleyen Erdoğan, son olarak ise "Ters köşe olabilirsiniz" dedi. Erdoğan, Gül ve AKP liderliğindeki diğer isimler arasındaki tartışmalar, kimin partinin başına geçeceği, başkanlığın nasıl hâle getirileceği henüz kesinleşmiş değil. Başkan olduğu takdirde, Erdoğan'ın "terlemek" için Cumhurbaşkanlığı teamülleri-nin tersine "Bakanlar Kurulu'na gerektiğinde Başkanlık etmek" gibi bir dizi yetkiyi kullanarak, yarı başkanlık benzeri bir işleyişi sağlayabileceği öne sürülüyor.

Muhalefet: Yeni bir "tatava yapma, bas geç" rüzgarı

Yerel seçimlerde "Tatava yapma, bas geç" denilerek yürütülen kampanya, tuhaf bir "AKP karşıtı" cephe kurma-yı, milliyetçi-ırkçı CHP-MHP bloğuyla, bu bloğun fiili olarak saldırdığı Kürt halkının

siyasi hareketini, sosyalistleri ve demokratları "ortaklaşma-ya" çağırıyordu. Bu çerçevede birçok ilde faşist adayların, bazı yerlerde İslamcıların, çoğu yerde ise CHP'nin desteklenmesi öneriliyordu. AKP'yi vatan hainliğiyle ve ülkeyi bölmekle suçlayan sağcı muhalefet ile özgürlük ve demokrasi talepleri etrafında şekillenen örgütlü güçlerin ortaklaşmasını amaçlayan bu proje tutmadı. AKP liderliğiyle tabanı arasındaki bağları koparmayı, Erdoğan'ı destekleyen emekçileri kazanmak yerine seküler-dindar ayrışmasında bir tarafı birleştirmeyi hedefleyen tüm siyasi planlar, AKP'nin daha da güçlenmesiyle sonuçlanıyor.

Sağcı-solcu "birliği"

AKP'nin salt oy çoğunluğunu yakalayamaması durumunda yapılacak seçimin ikinci turu için yine benzer bir hazırlık yapıyor. CHP'nin "iyi bir aday" belirlemesi durumunda, CHP-MHP tabanı, Kürt halkı ve sosyalistlerin "birleşebileceği" algısı yaratılmaya çalışılıyor. CHP'nin ise Ergenekoncu bir paşayı mı, ulusalçı bir yargı mensubunu mu, "tatava yapma"cıların popülerleştirdiği ülkücüleri mi, yoksa "sol" bir adayı mı öne süreceği bilinmiyor. Her durumda, Kürtlere, Ermenilere, dindarlara ve özgürlük isteyen herkese düşman olanlarla, Kürtlerin katilleriyle Kürt halkının, sos-

yalistlerin ve demokrasi isteyenlerin ortak bir "cephe" kurması mümkün değil.

Oyumuz boşa mı gidecek?

AKP'li olmayan herkesin CHP etrafında birleşmesi gerektiğini söyleyen anlayış, aksi takdirde "oyumuzun boşa gideceğini" ve AKP'nin kazanacağını söylüyor. Oyumuz "boşa" gitmesin diye, siyasi fikirlerden bağımsız bir hükümet karşıtlığı öneriliyor.

Bizim için önemli olan ise, gerek cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gerekse diğer başlıklarda, "Ne AKP neoliberalizmi ne CHP kemalizmi" diyenlerin siyasi alternatifini inşa etmek. Çözüm ve barış için mücadele edenlerin, ırkçılığa karşı "Hepimiz Ermeniyiz" diyenlerin, Gezi direnişinde "kimsenin askeri olmamayı" seçenlerin, darbeleri ve resmi devlet ideolojisini tarihin çöplüğüne gönderenlerin, soykırımı tanınmamasını talep edenlerin, AKP'nin tabanındaki yoksulları gerçek bir değişim isteyenlerin safına kazanacak bir alternatif... Hükümet, ancak kendi tabanından böyle bir kopuşla yenilebilir.

Hırsıza, ırkçıya oy yok

Seçimlere böyle bir perspektifle hazırlanıyoruz. Gezi Parkı'nda direnenler günlerce şiddet uygulanmasının emrini veren, Ergenekoncuları

ve ırkçıları sokağa salan, Berkin Elvan'ın annesini miting meydanlarında yuhalatan, doğanın yıkımını ve kentlerin talanını hızlandıran, hırsızlığı ve yolsuzluğu ayyuka çıkarmış Erdoğan hükümetinin adaylarına oy yok.

Çözüm sürecine karşı gösteriler örgütleyen, soykırım inkârını savunan, HDP'ye yönelik saldırıları düzenleyen, Ergenekon'u ve kemalist devletin kurucu paradigmasını savunan CHP-MHP blokuna da oy yok.

Nasıl bir aday istiyoruz?

Bir dizi farklı mücadelede özgürlük ve değişim isteyen on binlerce kişiyi bir araya getiren, bu doğrultudaki fikirlerin örgütlenmesini sağlayan bir politik odağı inşa etme ihtiyacı her geçen gün artıyor.

Böyle bir inşa süreci için bize gereken, barış sürecini destekleyen, Öcalan'ın özgürlüğünü savunan, ırkçılığa karşı mücadelenin içinde aktif bir biçimde yer alan, neoliberal politikaların yıkım olduğunu söyleyen; 1915'in 100. yıl dönümü yaklaşırken, soykırım sırasın-da tehirci edilen Ermeni Kasapyan ailesinin mülkü olan Çankaya Köşkü'ne bir Ermeni başkanı yollamak isteyen bir siyasi kampanya. Özgürlükçü sol, böylesi bir süreç için hazırlıklara başla-malı.

Avrupa: Irkçılara örgütlenme ve yürüyüş hakkı yok!

İngiltere ve Almanya'da faşist partilerin geçtiğimiz haftasonu yapmak istediği gösteriler ırkçılık ve faşizm karşıtları tarafından engellendi.

Berlin'de Cumartesi günü Alman Milliyetçi Partisi (NPD) üyeleri gösteri yapmaya çalıştı. Yüz kişilik faşist gruba karşı toplanan 5 bin ırkçılık karşıtı aktivist, yürüyüş güzergâhlarını kapatarak eylemi engelledi. İngiltere'de ise Pazar günü Brighton'da İngiliz Savunma Ligi (English Defence League) adlı faşist örgüt "İngiltere için yürü" adlı bir gösteri düzenlemek istedi. Faşizme Karşı Birleşik Örgütünün (Unite Against Fascism) örgütlediği karşı gösteri, yürüyüşü engelledi.

Kapitalizmin krizi ırkçılığı körükliyor

Ekonomik krizin sorumlusu olarak kapitalizmi değil hükümetlerin göçmen politikalarını gören faşist partilere karşı Avrupa solu, bu partile-

ri toplumdaki tecrit ederek, sol ve işçi sınıfı platformlarından uzak tutarak, paramiliter yapıların kapatılmasını savunarak ve ırkçı propagandaya karşı nefret suçu yasalarını savunarak mücadele eder onlarca yıldır.

Buralardaysa ırkçılık meşru görülüyor

Türkiye'de ise ırkçılık ve faşist propaganda solun bir kesimi tarafından bile "ifade özgürlüğü" adı altında savunulabiliyor. Geçtiğimiz hafta ırkçı İşçi Partisi'nin Ermeni Soykırımı Forumu'nda yaptığı provokasyon ve ırkçı propaganda "ifade özgürlüğü" adı altında normal karşılanabiliyor. Yıllardır "faşist MHP kapatılsın, Ülkü Ocakları dağıtılsın" diyenlere demokrasi karşıtı bir şey söylüyorlarmış gibi itiraz eden solcular olabiliyor.

Oysa ırkçı propaganda engellenmedikçe Hrant'lar öldürülmeye devam edecek.

Faşist partiler dağıtılmadıkça faşistler örgütlü ve sistematik bir şekilde azınlıklara, eşcinsellere, translara saldırmaya devam edecek.

Kendisi gibi düşünmeyen ve kendisinden olmayan toplum kesimlerinin ya sevmesini ya da terk etmesini talepleyen, terk etmedikleri takdirde de onları fiziksel olarak imha eden, bu imhayı örgütleyebilmek için paramiliter ülkü ocaklarını örgütleyen faşist partiler sıradan siyasî partiler olarak görülmez.

Türkiye'deki ırkçılık ve faşizm karşıtları da Avrupa solunun çıkardığı derslere ve ırkçılıkla mücadele yöntemlerine bakıp onlar kadar kararlı ve taviz vermez bir şekilde ırkçı propagandaya, nefret suçlarına karşı mücadele etmeli, faşist partilerin paramiliter örgütlerinin sıradan bir parti yapılması olmadığını anlatmaya ve dolayısıyla da kapatılmalarını savunmaya devam etmeli.

Özdeş Özbay

Mısır'da karşıdevrim: 683 muhalif için idam kararı

Mısır'da darbeyle iktidarı ele geçiren generaller, 14 nisan'da yaşanan kanlı olaylarda ölen bir polisi bahane eden darbeciler Müslüman Kardeşler (MK) üyesi 563 kişi hakkında geçtiğimiz Mart ayında idam kararı verdi. Hakkında idam kararı verilen 37 kişinin idamı mahkeme tarafından onaylanırken, 492 sanığın çoğunun cezası ömür boyu hapis cezasına çevrildi. Mahkeme ayrıca 120 MK üyesine daha idam cezası verdi.

Darbeci yönetim 26-27 Mayıs tarihlerinde yapılması planlanan Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken belli ki

muhalefeti ezmek istiyor. 2011'de başlayan devrim önce 40 yıllık diktatörlüğü, sonra geçici askerî yönetimi devirmişti, en son da seçimle başa gelen MK hükümetini kitle eylemleri devirmek üzereydi. Üç yıldır süren grev hareketi ve ortaya çıkan bağımsız sendikalar tüm Mısır burjuvazisi, ülkenin en büyük holdinglerinden biri gibi üretim yapan Mısır ordusunu ve ülkede yatırımları olan uluslararası güçleri harekete geçirdi. Sonucunda Mısır'ın bütün egemenleri, AB-ABD emperyalist bloğu ile Rusya, Suudi Arabistan ve diğer bütün böl-

gesel güçler karşı darbenin yanında tutum almışlardı. Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken darbecilerin verdiği idam kararlarının amacı ülkedeki bütün muhalefete gözdağı vermektir. Artık ordunun gücünü yeniden tesis ettiğini ve hiçbir muhalefete izin vermeyeceğini kanıtlayarak devrimin hatırasını yaşatmak isteyen işçi sınıfına, yoksullara ve muhalif gruplara devrimin sona erdiğini ilan etmektedir. Karşı devrimin bütün saldırılarına rağmen devrimin geleceğini diktatörlüğü yikan işçi sınıfının karşıdevrimcilere verece-

haftanın yorumu

HİŞYYS

Acaba bir hastalık mıdır bu? Genetik bir nedeni mi vardır, virütlük midir?

'Her İyi Şeyi Yarım Yapma Sendromu' (HİŞYYS) var mıdır diye bir doktora danıştım. Hiç duymamış. Varsa da çok nadir olduğunu tahmin etti.

Tamam, nadir olabilir, ama Başbakan'ın HİŞYYS hastası olduğundan kuşku yok.

Ermeni soykırımında ölenlerin torunlarına taziyeye mesajı göndermek iyi bir şey. Hem insanî açıdan öyle, hem siyasî açıdan.

Be adam, kırk yılda bir iyi bir şey yapıyorsun, sonuna kadar yapsana, doğru dürüst yapsana! Taziyeye mesajı göndermekle yetinmeyip devlet adına özür dilesene.

Yok, yapamıyor. HİŞYYS böyle bir şey işte.

İğnç bir tıbbî durum. Köttü bir şey yaparken hastalığın hiçbir etkisi yok. Yapılan köttülük, şiddet, hakaret, her neyse, sonuna kadar ısrarla, inatla götürülebilir. Ama iyi bir şeye yeltenildiği anda şiddetli baş ağrısı, vücutta acılı ve kaşıntılı kızarıklıklar iyi faaliyetin sürdürülmesini engelliyor, yarım bırakılmasına yol açıyor.

Oysa, dünyada herkes biliyor ki Türkiye eninde sonunda Ermeni soykırımını resmî olarak kabul edecek ve özür dileyecek.

"Büyük ekonomi", "büyük ülke" filan olmakla övünen, dünya sahnesinde top koşturan güçlü bir oyuncu olma hayalleri kuran Türkiye egemen sınıfı, bu hayali gerçekleştirmek için hem Kürt sorunundan hem Ermeni sorunundan kurtulması gerektiğini hin oğlu hin gibi biliyor.

Kürt meselesinin çözüm sürecinde atılan adımlar da, Ermenilere taziyeye mesajı da bundan kaynaklanıyor zaten.

Ama adımlar hep yarım. Köttü tango yapan beceriksiz bir adam gibi, bir adım ileri iki adım geri, iki adım ileri bir adım geri.

Bahane hep hazır: "Halk

buna hazır değil", "Türk milleti bunu henüz kaldırmaz", "Tayyip önce tabanını hazırlamak zorunda"...

Sanki halk kana susamış vahşilerden oluşuyor, savatım devam etmesini, Kürt ve Türk gençlerinin ölmeye devam etmesini istiyor, bu topraklarda 1915'te yüz binlerce insanın katledilmiş olmasından memnuluk duyuyor.

Böyle olmadığı o kadar belli ki. Bugüne kadar Kürtlerle barış doğrultusunda atılan hiçbir adıma, Ermeni sorunundaki hiçbir yumuşamaya halk hiçbir olumsuz tepki göstermedi, hiçbir maraza çıkarmadı. Aksine, bu adımları atan hükümete oy vermeye devam etti, adınımları onayladığını gösterdi.

Bu bahanelere hiç kulak asmamak, hükümetten "barış" ve "özür" talep etmek, talepleri kitleleştiyerek hükümete basınç uygulamak gerek.

Denebilir ki, yahu iki tane kocaman muhalefet partisi var, onları kullanalım, onların iktidar olup taleplerimizi yerine getirmelerini sağlayalım. Denebilir ve deniliyor. Denilmekle kalmıyor, geçen yerel seçimlerde denendi de. CHP'ye oy çağrılan MHP saflarında da, "sol" çevrelerde de ayuyuka çıktı.

Bu çağrı, makul bir memlekette makul olabilirdi. Bizde niye olmadığını küçükçü bir örneğini vereyim.

Ermeni, Rum, Yahudi vakıflarının mülklerine Türkiye devleti çeşitli zamanlarda el koymuştur. Yani hırsızlık yapmıştır. Hükümet bu mülklerin sahiplerine iadesi için bir yasa hazırladığında, buna kim itiraz etmiştir? CHP. Niye etmiştir? Mülkleri iade etmek millî çıkarlara aykırı olacağı için!

Kısacası, AKP'ye karşı bir alternatif yaratmak gerekir. Ve bu alternatif CHP değildir.

Roni Margulies

Nisan-Haziran 12. sayı
bayilerde ve
Sosyalist İşçi
satıcılarında!

www.altust.org

"Kapitalizm krizde" - OccupyLondon (Londra'yı işgal et) eylemi, 2011.

21. yüzyılda antikapitalist sol

Küresel finansal kriz 2007'den bu yana hâlâ devam ediyor. Kapitalizmin eşitsiz bileşik gelişimi nedeniyle Türkiye'yi etkilemiyor olabilir, ama dünyanın bütünü için büyük bir kriz. Egemenlerin krize bir çare bulamaması antikapitalist bir alternatif yaratmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Sadece neoliberal politikaların değil kapitalizmin de önüne alternatif çıkarmamız gerek. Tüm dünyada ekonomik kriz ve siyasî kriz birlikte geliyor, birbirini besliyor.

Ekonomi, siyaset ve medyadaki elitlerin arasında, yani toplumun tepesinde neoliberalizmin gerekliliği konusunda bir konsensüs var. Toplumun geri kalanı açısından neoliberalizmin etkileri yıkıcı ve çarpıcı. İnsanlar neoliberalizme muhalefetlerini ifade etmeye kalktıklarındaysa bunu karşılayan bir parti bulamıyorlar. Seçmenler ana akım siyasal seçenekler karşısında yabancılaşıyor, ilgisini giderek kaybediyor. Çünkü muhafazakâr da olsa sosyal demokrat da olsa ana akım partiler neoliberalizmi kabul ediyor. Bu nedenle çoğu Batı ülkesinde seçimlere katılım oranı düşüyor. Yunanistan örneğinde gördüğümüz gibi bazen bu durum kapitalist seçim sistemini neredeyse çökecek duruma getiriyor. Yunan kapitalizminin iki ana partisinden biri olan PASOK'ları neredeyse tümüyle kaybetti. Bu, PASOK'un kemer sıkma politikalarına verdiği desteğin cezası.

Yükselen sağ

Bu durum sol için hatırı sayılır oylar alma fırsatı yaratıyor. Almanya'da Sol

Parti (Die Linke) son seçimlerde ciddi, yerleşik bir parti haline geldi. Ancak bu genel bir olgu değil. Birçok durumda mevcut sistemin krizinden yararlanan partiler popülist sağ partiler oluyor. Macaristan'da faşist parti yüzde 21 oy aldı, Fransa'da faşist Ulusal Cephe'nin Avrupa Parlamentosu seçimlerinde birinci parti olma ihtimali var. İngiltere'deki UKIP faşist değil ama göçmen düşmanı bir parti ve o da Avrupa Parlamentosu seçimlerinde birinci parti olabilir.

Radikal solun önünde ciddi fırsatlar var, ama sağın bu durumdan neden daha çok faydalandığını iyi anlamak zorundayız.

Bazıları 'Neden bir partiye ihtiyacımız var ki?' diyor. Tahrir ve Gezi gibi güçlü toplumsal hareketlerin kapitalizme karşı çıkmak için yeterli olduğunu söylüyorlar. Oysa bu hareketler tam da solun siyasî süreçlerin dışında kalabileceği iddiasının tersini kanıtıyor. Mısır'da devrime katılanlar, bir buçuk yıl boyunca böyle düşünüp siyasî süreçlerin dışında kalmayı tercih etti. Bunun sonucunda, Müslüman Kardeşler devrime yaslanarak iktidara geldi ve devrime ihanet etti. Daha sonra da başka partiler askerî darbeyi destekleyerek devrime ihanet etti. Gezi de gösteriyor ki, sokakta büyük bir hareketin olması kendi başına siyasî süreçleri etkilemiyor. Egemenlerin çeşitli kesimleri arasında mücadele yaşanırken kitleler çoğunlukla bunun dışında kalıyor. 'Kitleler sokakta olsun yeter, solun siyaset sahnesindeki yeri önemli değildir' diyemeyiz. Aksine, kitlelerin

antikapitalist bir ses çıkarabilecek olan siyasî bir şekillenmeye ihtiyacı var. Kapitalizmin devrilmesi bir devrimle olacaktır. Ancak kitlelerin seçim sürecine de müdahale eden bir güce ihtiyacı var.

Antikapitalist solun neden siyasî sesi yok?

Temel cevap şu: ekonomi düzeyindeki sınıf mücadelesi, siyasî krizin gerektirdiği düzeye ulaşabilmiş değil. Grevler olmuyor değil, ama işçi hareketinin siyasî düzeye müdahale edecek bir dalga yaratmadığı ortada. Hareket 'direniş' düzeyinde, 'saldırı' düzeyinde değil.

Soldaki çeşitli görüşlerin pratikte sınanması şu anda zor. 'Hareket yeterli' diyenleri eleştiriyorum, ama benim siyasî iddiam da henüz pratikte sınanmış değil. Sınıf mücadelesi ne kadar yüksek olursa kolektif çözümden bahsetmek de o kadar kolay olurdu. İşçiler kolektif mücadele içinde olduğu zaman sosyalizmden bahsetmek somut bir hale geliyor. İşçi sınıfı mücadelesinin yüksek olduğu Yunanistan'da, Syriza gibi bir parti çıkabiliyor. Sınıf mücadelesinin yükselmediği durumlardaysa solun parçalandığına şahit oluyoruz. Geçen yıl Avrupa devrimci solunun en büyük iki partisi, İngiltere'de SWP ve Fransa'da NPA, çok ciddi iç krizler ve bölünmeler yaşadı. Özellikle İngiltere'de krizin bazı özel nedenleri var, ama genel olarak sınıf hareketinin olmamasıyla ilgili.

Devrimciler her durumda kendilerine dürüst davranmalı ve önlerindeki fırsatlara dair dürüst analizler yap-

malı. Solun alternatif olarak ortaya çıkması için objektif fırsatlar hâlâ çok büyük ve önümüzde duruyor. İngiltere ve Türkiye'de yaptığımız gibi, Leninist ilkelere temelinde devrimci partiyi inşa etmeye devam etmeliyiz.

İlkelere sahip olmak güzel, ama bu ilkeleri örgütlü olarak dile getiremiyorsan bir anlamı yok. Bazıları Syriza'nın başarısından 'böyle geniş partilerin olması gerek' sonucunu çıkarıyor. Ancak Syriza'nın seçim başarısından bu yana yaptığı, giderek merkeze yaklaşmak, yani sağa kaymak.

Bir yandan Leninist ilkelere örgütlenmeye devam ederken, diğer yandan daha geniş bir sol yaratma fırsatlarını değerlendirmeliyiz. Farklı geleneklerden gelen insanları daha geniş bir çerçevede bir araya getirmeye çalışmalıyız. Elbette bu geniş sol birlikteliğin de ilkeleri olmalı. Avrupa için, en başta neoliberalizme karşı olmalı. Şu anda devrimcilerin örgütlerini lağvetmelerinden çok uzağız, ama aynı zamanda en geniş çalışmayı yapmaları gereken bir dönemdeyiz.

Kitlelerin seçenек olarak önünde sadece ana akım partilerin olmamasını sağlamak gibi tarihsel bir sorumluluğumuz var. Emekçilerin ihtiyacı olan ve hak ettiği sol bir alternatifini sağlamaya çalışmalıyız.

Alex Callinicos

* Sosyalist İşçi Partisi'nin (SWP-İngiltere) önde gelen üyelerinden Callinicos'un İstanbul'da düzenlenen Marksizm 2014'te yaptığı konuşmanın özeti.

1 Mayıs ve işçilerin bölünmüşlüğü

1 Mayıs 2014'e devlet terörü kadar işçi sınıfının bölünmüşlüğü de damga vuracak.

İstanbul'da DİSK ve KESK yanlarına iki meslek örgütü TMMOB ve TTB'yi de alarak Taksim diyor.

Türk-İş ve Kamu-Sen, Kadıköy'de toplanıyor.

Hak-İş 1 Mayıs'ı Kayseri'de kutluyor

Memur-Sen Diyarbakır'a gidiyor.

2010-2011-2012 1 Mayıs'ları işçi sınıfının birliği için ortaklaşa bir mücadele günü olarak kutlanmışken, 1 Mayıs resmi bayram olarak kazanılmışken, 77 işçi katliamının yaşandığı Taksim'de tek bir kişinin burnu dahi kanamamıştı.

Şimdi ise işçi sınıfının ödediği vergilerle bütçeyi karşılayıp, ortaklık kurduğu şirketlerle ceplerini dolduran Tayyip Erdoğan işçi sınıfına tehdit yağıyor. Çünkü o da sendikaların bölünmüşlüğüne ve işçi sınıfının örgütsüzlüğüne farkında. Bu durum yüzünden sermaye politikaları hiçbir engel bulmaksızın uygulanıyor.

Milyonlar örgütsüz...

Türkiye'de 20 milyondan fazla insan, yaşamak için her gün bir işyerine gidip çalışmak zorunda.

İşçilerin sadece yüzde 10'luk kısmı sendikali ve sendikal örgütlenme neredeyse sadece kamuda var.

İşçi statüsünde çalışanların bulunduğu sektörlerde 3 sendika var: Türk-İş, Hak-İş ve DİSK. Memur statüsünde çalışan işçiler de 3 ayrı sendikaya bağlı: Memur-Sen, T. Kamu-Sen ve KESK.

Özel sektörde çalışan milyonlarca insan şirketler karşısında kolektif hakları savunacak bir örgütlülüğe sahip değil.

Küçük işyerlerinde örgütlenmeye çalışan işçiler sendikayı buluyor ama direniş genelleşmediği ve sendikal liderlik gerekli desteği vermediği için, aynı işkolunda bulunan işçilerin ortak mücadelesine dönüşüp diğer işkollarındaki direniş desteğini almadığı için patronlar tarafından kolayca bastırılıyor. Sendikal örgütlenmeyi başlatan işçiler, kapı önüne konulurken örgütlenmenin ölü kesiliyor.

Her biri diğerleriyle rekabet halinde olan, patronlara konuşmadıkları sertlikte birbiriyle kapışan sendikalar, taşeron, sözleşmeli, mavi ya da beyaz yakalı milyonlarca işçiyi örgütlemekten ısrarla kaçınıyor.

10 milyondan fazla insanın aileleriyle birlikte geçinmek zorunda kaldığı asgari ücretin, açlık sınırının altında kalması-

nın, ortalama işçi ve memur ücretlerinin yoksulluk sınırı altında seyretmesinin nedeni işçi sınıfının hem siyasi hem de sendikal olarak bölünmüşlüğü ve bu bölünmüşlüğü sonucunda örgütsüzlüktür.

Nereden başlamalı?

Türkiye işçi sınıfı için 6 konfederasyon ve onlarca sektörel sendika bir lükstür. Bizlerin, tüm işçilerin haklarını savunacak tek bir sendikaya ihtiyacımız var.

Sendika yöneticilerinin kendi kendilerine koltuklarından vazgeçmesini beklemek bir hayaldir.

Bugünden, ortak talepler için, direnişte olan işçilerle dayanışma için, ortak 1 Mayıslar ve ortak işçi gösterileri için sendikali ve sendikasıız işçiler tabandan baskı yaratmalıdır.

İşçi sınıfının bölünmüşlüğünden şikayetçi olan tüm aktivistler yan yana gelmeli ve birlik için çalışmalı.

mücadelenin içinden

Greif direnişi: Önce patronlara sonra sendikacılara

Greif Çuval'da çalışan DİSK Tekstil-İş üyesi 500 işçi, taşeron uygulamasına son vermek ve eşit haklar kazanmak için fabrikayı işgal etmişti. 60 gün süren direnişin ardından, 10 Nisan'da fabrika yüzlerce polis, tomalar ve gaz bombaları ile basıldı. Baskının ardından Tekstil-İş sendikası yönetimi Greif işgalini karalayarak ve kendisiyle bir ilgisi olmadığını ilan eden bir bildiri yazdı. İşçilerin yenilememesi için tam da destek gerekirken sendika kapılarını kilit vurdu.

Fabrikadaki direniş, patronların isteği üzerine İstanbul Valisi'nin uyguladığı devlet terörü ile dağıtıldığında, 500 işçiyi bir arada tutacak hiçbir bağ kalmamıştı. Direnişi sürdüren, 25-30 genç kadın ve erkek işçi mücadeleyi bu kez sendikaya karşı yöneltti. Üyesi oldukları DİSK'in merkezinde kalarak seslerini duyurmak istediler, ancak 25 Nisan'da eşyaları DİSK yöneticileri tarafından kapının önüne konuldu. İşçilere '1 Mayıs yaklaşıyor, güvenliği yokediyorsunuz' denilerek kendi sendikalarından çıkılmaları baskısı yapıldı! Bu baskıyı yapanlar ise on yıllardır hiçbir işyerinde çalışmamış profesyonel sendikacılar.

Solcu ya da sağcı, İslamcı, milliyetçi ya da ulusalçı olmaları fark etmiyor. İnsanlar nasıl yaşarsa öyle düşünür. Tüm işçilerin değil sadece delegelerinin belirlemesiyle sendika yönetimine seçilen her işçi, üretimden kopuyor ve bir ayrıcalık elde ediyor. Ve bir süre sonra derdi, geldiği işçi sınıfının çıkarlarını değil kendi ayrıcalıklarını korumaya yöneliyor. Her sendika bürokrati kendi planlamadığı mücadelelerden ürker. O mücadelelerde yer alan işçilerin haklı talepleriyle ilgilenmez, bu durum patronlar karşısında kendi sendika yönetiminin konumunu sarsıp sarsmayacağı ile ilgilendir. Eğer sarsarsa anında satar.

Sendika bürokrasisinin panzehiri tabanın denetimidir. Biz devrimci sosyalistler sendika yönetimlerine gelmek ve orayı ele geçirmek istemeyiz. Tersine tabanda kalmak, işçilerin gerçek temsilcilerini kendi yönetimlerine göndermek ve onları denetlemekle ilgilendiriz.

Sendikaların profesyonel çalışanlara da ihtiyacı var ama yönetimler fabrikalarda ve işyerlerinde çalışan işçilerden oluşmalı. Bunun yolu sendikalarda tabanın önünü kesmenin yolu olan delegelik sistemine son vermek, her işyerine sandık kurmaktan geçiyor.

Volkan Akyıldırım

Partiden notlar:

11 Nisan: Tekirdağ'da 529 kişi için verilen idam cezası Tuğlalı Park'ta protesto edildi.

12 Nisan: İstanbul'da Mısır Konsolosluğu önünde 529 kişinin idamını protesto etmek için bir araya gelenler bir basın açıklaması yaptı. "Katil Sisi, katil cuntal!", "Mısır halkı yalnız değildir", "Darbelere karşı omuz omuza" sloganlarıyla idam cezaları ve Sisi cuntası protesto edildi.

13 Nisan: 'Yüzyıllık Yüzleşme İzmir' grubunun

aktivistleri, 24 Nisan öncesinde duyarlılığı artırmak amacıyla bir panel düzenledi.

Şehir Üniversitesi'nden Ferhat Kentel, Siyaset Akademisi'nden Hayri Dikilitaş ve avukat Mehmet Arif Koçer'in konuşmacı olduğu panel, TÜMTİS sendikasında yapıldı.

16-20 Nisan: Marksizm 2014. Beş gün süren Marksizm 2014 etkinliklerinde 23 toplantıda 70'e yakın konuşmacı sunum yaptı. Farklı konu başlıkları altında çok zengin tartışmalar yaşandı. Son dönemlerin en kalabalık Marksizm'i olma özelliği taşıyan toplantılara yaklaşık 1000 kişi katıldı. Toplantıların ana vurgusu ise antikapitalist kitlesel örgür-

lükçü bir sol muhalefetin örgütlenmesinin önemi oldu.

18 Nisan: 19 Ocak 2007'de katledilen Hrant Dink'in yeniden görülmeye başlanan davasından önce Çağlayan Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Ardından KESK'li tutsaklar için bir basın açıklaması daha yapıldı.

23 Nisan: Soykırımla Yüzleşme Forumu düzenlendi. Yüzlerce insanın katıldığı forumda, toplantılara Ermeni diasporasından temsilciler de katıldı. Toplantılarda Ermeni Soykırımının tanınması, özür dilenmesi ve Ermeni halkının gasp edilen mallarının geri verilmesi tartışıldı.

24 Nisan: İstanbul'da

Taksim, Ankara'da Yüksel Caddesi ve İzmir'de Basmane Meydanı başta olmak üzere birçok şehirde buluşanlar, soykırım inkârının sona ermesini talep etti. İstanbul'da binlerce kişi anmaya katıldı.

26 Nisan: Galatasaray Meydanı'nda 474. kez oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri, 24 Nisan 1915'te İstanbul'da tutuklanıp kaybedilen Ermeni aydınların hesabını sordu. DSİP üyeleri eyleme destek verdi.

İstanbul Fatih'te Atilla Dirim'in konuşmacı olduğu "1915'te neler oldu" isimli bir toplantı düzenlendi. Panelde Osmanlı'nın son yıllarında Anadolu'da yaşayan gayri-

müslim halkın neler yaşadığı, nasıl yaşadığı tartışıldı.

İstanbul'da İşçi Forumu düzenlendi. Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda Saat:16:00'da yapılan forumda işçi sınıfının birlik ve dayanışmasının önemi vurgulandı.

DSİP üyeleri, mücadelelerinde kendilerini yalnız bırakarak DİSK'in binasını işgal eden Greif işçilerini ziyaret etti.

28 Nisan: Mısır'da cuntanın yeni idam kararları, İstanbul Bebek'teki Mısır Konsolosluğu önünde protesto edil. İHH'nın çağrısıyla yapılan eyleme binlerce kişi katıldı. DSİP üyeleri de protestoya destek verdi.

www.dsip.org.tr

Cinsiyetçi dünyaya karşı özgürlükçü fikirler!

Kadın Konferansı 24-25 Mayıs 2014 İstanbul

Tüm dünyada kadınların iş gücüne daha yoğun katılması, yasal düzenlemelerle çeşitli hakların güvence altına alınması, siyasette daha görünür olması kadınların artık 'özgür' olduğuna dair gerekçe olarak gösteriliyor.

Oysa gerçek hayat böyle değil. Kadınlar hala erkeklerden daha az ücret alıyor, sokakta, işyerinde, evde taciz, tecavüz ve şiddetle yüz yüze geliyor, ev işleri ve çocuk bakımı omuzlarına yükleniyor, yasal bir zorunluluk olmasına rağmen iş yerlerinde kreş açılmıyor.

Üstelik Türkiye'de Başbakan'ın söyleminde gördüğümüz gibi cinsiyetçi, kadını ikinci cins olarak konumlandıran fikirler her gün piyasaya sürülüyor.

Kürtaj hakkının fiilen yasaklandığı, kadına yönelik şiddet davalarının sonuçsuz kaldığı bir gündelik hayat yaşıyoruz.

Tüm bunlar olup bitirken sadece eşit hakları kazanmayı değil aynı zamanda bütün ayrıcalıkların ortadan kalkmasını mücadelesinin kalbine yerleştiren bir kadın özgürlüğü hareketinin örülmesine ihtiyacımız var. Bu yüzden kendisini her gün yeniden üle-

ten ve medyadan aileye, devlet politikalarından eğitime, iş hayatından politik mücadeleye kadar geniş bir alanda etkisi süren cinsiyetçi fikirlere karşı nasıl mücadele edeceğimizi daha fazla tartışmak gerekiyor.

DSİP tüm bu başlıkları ve 'nasıl bir kadın özgürlüğü mücadelesi' sorusunu tartışmaya açan bir Kadın Konferansı düzenlemeye hazırlanıyor.

24-25 Mayıs tarihlerinde İstanbul'da İsmail Beşikçi Vakfı'nda gerçekleştirilecek konferansta İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi üyesi Judith Orr da konuşmacı olacak.

Kreş, kürtaj, eşit ücret hakkı gibi taleplerin yanı sıra gündelik yaşamda sıkça karşılaştığımız cinsiyetçi pratikleri de konuşmak önemli.

Bu yüzden konferansta cinsiyetçi fikirlerin kökeni olan kapitalizmi, aile kurumunu ve 'özel olan politiktir', 'kadının beyanı esastır' gibi kadın özgürlüğü hareketinin mücadeleye kazandırdığı ilkeleri tartışacağız.

Tartışma başlıkları

- Kapitalizm ve cinsiyetçilik
- İslamofobi ve kadın özgürlüğü
- Medyada cinsiyetçilik
- 'Ne demek?' atölyesi:
Özel olan politiktir, kadının beyanı esastır, hayır hayır demektir
- Cinsiyetçiliğe karşı nasıl mücadele edeceğiz?

İletişim: 0507 943 64 25 - 0553 206 62 18

Yer: İsmail Beşikçi Vakfı- Kuloğlu Mah. İstiklal Cad. Ayhan Işık Sok. No:21/1 Beyoğlu

(Katılım "kızıl erkekli"dir!)

sosyalizm sohbetleri

Neden teoriye ihtiyacımız var?

'Neden bu kadar çok farklı sol örgüt var, aslında hepsi birleşse her şey farklı olur' ifadeleri yaygınca dile getirilir. Oysa sosyalist mücadele içerisinde, gündelik hayattaki siyasal gelişmeler hakkında çok çeşitli yorumlar yapan ve tutum alan çevreler var.

Kimileri dünyayı değiştirmek için sadece mevcut hükümete karşı çıkmayı yeterli görürken, kimileri de köklü bir toplumsal değişim için sistemin kendisinin değişmesi gerektiğini söylüyor. Darbe tehlikesi karşısında hükümet karşıtı

olmak adına generallerin yanında saf tutanlar olduğu gibi, özgürlükleri tutarlı bir şekilde savunmak gerektiğini düşünenler 'ama' demeden darbeye karşı çıkabiliyor. Kürt sorununda barış için 'çözüm masasının' savunulması gerektiğini söyleyenler de var, süreci Öcalan'ın hükümetle işbirliği olarak görüp masanın dağıtılmasını savunular da.

Peki nasıl oluyor da sol başlığı altında değerlendirilen gruplar, tek bir gelişme karşısında birbirinden farklı açıklamalar yapabiliyor?

Dünyayı nasıl açıkladığımız kuşkusuz onu nasıl değiştirmek istediğimizi belirleyen temel etkidir. Burada önemli olan nasıl bir teoriye sahip olduğumuz, hatta bir teoriye sahip olup olmadığımızdır. Güncel siyasal gelişmelere kısa vadeli 'örgütsel' çıkarlar kaygısıyla gündelik yanlılar üretmek yerine yoksulların, emekçilerin uzun vadeli çıkarlarını gözeterek tutum alıyormuşuz, hedefine köklü bir toplumsal değişimi koyan bir teoriye sahipsiniz demektir.

Kürt sorununda çözüm, Ermeni soykırımını tanınması, LGBT'lilere özgürlük, yolsuzluğa da Ergenekon'a da yetti artık demek tesadüfi ya da geçici, gündelik tutumlar değildir. Devrimci sosyalistler, kapitalizmin ancak işçi sınıfı-

nın birleşik mücadelesiyle devrilebileceğini düşünen, emekçilerin temel hakları için kazanılması gereken gündelik reform taleplerinin de devrim mücadelesinde önemli rolü olduğunu savunan, demokrasi sosyalizmin kalbidir diyen, özgürlüğü bir partinin, grubun, iyi niyetli eylemcilerin 'halk için' kazanabileceği değil işçi sınıfının kendisinin, kendisi için inşa edebileceği bir olgu olarak gören bir geleceğe sahip olduğu için güncel politikada da yukarıda yazılan taleplere sahiptir.

Genellikle sıkıcı ve soyut olarak görülen 'teori' aksine bugün, sistemin nasıl işlediğini anlayabilmemize ve dünyayı açıklayabilmemize yarar. Geçmiş dönemdeki mücadelelerin deneyimlerinden yola

çıkarak devrimci sosyalist teoriye sunulmuş katkılar, entelektüel makalelere güzel alınlar yapmak için kullanıldığında ya da bağlamından koparılıp sloganlaştırıldığında değil güncel mücadelelerin kazanımlarına ulaşmasını kolaylaştırdığında işlevseldir.

Sokakta güçlü bir hareket olduğu zaman, teori tartışmanın gereksiz laf kalabalığı olduğu düşünülür. 'Zaten haksızlığa karşı sokağa çıkıldı, bu bir şeyleri değiştirir' denir. Evet, Karl Marx 'dünyayı anlamak yetmez, önemli olan onu değiştirmektir' dedi. Ama unutmayalım ki dünyayı anlamak ve yorumlamak için de çok zaman harcadı.